

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

¡A CUBA!—L' EMBARCH DE DIUMENJE

Inst. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.

Los enginyers del quart batalló expedicionari a bordo del *Montevideo*.

CRONICA

«Jerusalém, Jerusalém
Quan mes aném molt més valém.»

Las plassas de Barcelona reclaman avuy un xich de *plassa* en las columnas de la *ESQUELLA*.

La de Catalunya, desde qu' hém entrat en Primavera podria titularse *Plassa del Sol*. ¡Y cóm hi bāt el malehit!... Qualsevol diria que se 'n ha enamorat, y que per expressarli la passió que sent per ella, li llansa 'l feix de sos raigs més apassionats, mes ardents.

Si aixó succeeix a entrada de Abril ¿qué será en plena canícula?

Ja 'm sembla que sento al Sr. Rius y Badia, dihent:

—A cada hū quan li toqui. Jo vaig demostrar la méva energia *despejanlla*... Ja es hora, donchs, de que 'l poble barceloní *atravesantla* demostrí la seva.

Y la veritat sigui dita: encare ningú ha pensat en l' us que avuy com avuy hauria de donarse a aquell assolit desert. Escoltin ¿no podria pèndrela pel seu compte 'l Ministre de la Guerra, destinantla a camp de maniobras y de aclimatació de las tropas destinadas a Cuba?

La Plassa de la Pau sémbla la de la guerra, si hém de jutjar per la competencia desesperada que 's fan los arrenca-caixals y 'ls amos de las barracas allí establertes.

No valia la pena de erigir lo monument a Colón en aquell siti, obligant al immortal navegant a contemplar desde l' altura de la columna, un espay que més que una plassa sembla un camp perdut.

No obstant, si bé 's mira 's veurá qu' ell mateix indica lo que s' hauria de fer. Ab lo dit senyala 'l mar, com si digués:

—A l' aygua tots aquests embrassos!...

La destrucció de la Plassa Real, ja no hi ha qui l' eviti. Aquell pati comunal, refugi tranquil de vells y criaturas, recreo sossegat de soldats y maynades, está a punt de perdre son caràcter sent entregat a la furia y als perills del trànsit rodant. Ja s' anuncia la subasta per adquirir-lo.

Lo miracle s' ha obrat fíngit sab com. Res de discussions, ni de discursos; res d' exposar los inconvenients o las ventatjas de la transformació de la típica plassa. Lo dictámen, que, mesos enrera, s' havia retirat a causa de l' oposició formidable que amassava ofegar-lo, siguié aprobat sense un sol vot en contra.

¡Son tan dolsas las paraulas del Sr. Planas y Calsals insinuadas a l' orella dels nostres regidors!... ¿Qui será capás de resistir las súplicas del etern fabricant de *concejals*, cacich máxim de la noble Barcelona?

¡Pas al seu carruatjet!... Y qui no vulgui ser atropellat que se 'n retiri.

Y ara vé la més grossa: la plassa de Jerusalém.

No sé de cert lo qué hi haurá en aquest assumpto; pero juro que ja fa molt temps que se sent per Barcelona una furúm molt pronunciada de pastel. Lo misteri de la Plassa Real pot repetir-se ab la Plassa de Jerusalém. A l' hora menos pensada pot trobarse la simpática Pubilla ab un gep a l' esquena de 400,000 duros.

¿Votarán també tots los regidors lo dictámen proposant la compra dels solars del derruït convent de

Jerusalém, sense que ni a un sol se li ocorri demanar la paraula en contra?

Tot podria ser; mes a fi de que 'l públich no 's trobi agafat de sorpresa, bó será que 'ns ocupém una mica de aquest assumpto. Se tracta de un *negoci* cantallut, que per molt bé que tractin de vestir-lo, sempre se li foradará la roba... y está clar que pels esquinços se li veurá la carn.

Fém una mica de historia.

Derruït lo convent de Jerusalém, lo solar vá ser cedit a Barcelona al objecte de que pogués aixamplarse 'l mercat de la Boqueria o de Sant Josep; pero en atenció a que 's destinava a un objecte lucratiu, l' Estat vá imposar un *cánon* al Ajuntament.

Y l' Ajuntament vá *descuidarse* de pagarlo, perquè avants s' havia *descuidat* de firmar l' escriptura de cessió.

Y l' Estat vá tornar aquells terrenos a las monjas, y las monjas van pulirse 'ls, venentlos a uns particulars com si dignéssem per quatre quartos, y aquests particulars van arrendarlos al Ajuntament, per 45,000 pessetas anuals.

Tenim en virtut de tots aquests trámits, que l' Ajuntament vá passar a ser arrendatari de uns terrenos que haurían pogut ser seus, si hagués complert los requisits imposats al efectuar-se la cessió.

Vajin a saber per quins enredos o misteris no va firmarse la escriptura de cessió, ni va abonarse 'l cánon, condició de la mateixa. ¡Ay dels Ajuntaments, si se 'ls hagués d' exigir responsabilitat no sols per lo que fan, sino per lo que deixan de fer!...

Pero deixém divagacions a un costat y anemnosé'n al bulto.

Lo lloguer de aquells terrenos qu' era en un principi de 45,000 pessetas, ha arribat a ser y es avuy de 120,000. Es a dir: en pochs anys casi s' ha triplicat. Per aixó havem dit en un principi: «Jerusalém, Jerusalém, quan mes aném, molt més valém.»

Los que pagan un lloguer tan exagerat, dihen: —Barcelona pot satisfer-lo, perquè encare hi guanya. Lo tros de mercat instalat en aquests terrenos dona molt mes de lo que 's paga per lloguer.

Es veritat; pero dona molt mes, mentres los demés mercats propis del Ajuntament y pels quals no ha de pagar un céntim de lloguer a ningú, s' estan morint de anèmia. Aixís en lo mercat de Jerusalém hi está concentrada la venta al engrós de las fruitas, mentres las quatre plassas exteriors del mercat de Sant Antoni permaneixen sense objecte, a pesar de reunir pel cas condicions en tots conceptes mes ventajosas.

De manera que l' Ajuntament viu de lloguer, tenint casa propia desembrassada. A un propietari que procedís de aquesta conformitat ¿no l' tindria tothom per ximple?

Pero no son tan ximplés los que aixís procedeixen, tota vegada que no son ells els que saldan los perjudicis a que donan lloch las sevas imprevisiones. A Barcelona, ja es sabut que la Pubilla paga.

Y ara, no contents ab ser arrendataris de uns terrenos qual utilitat es tan discutible, tractan de fersé'n propietaris.

Quan l' Estat els regalava al Ajuntament, aquest no va volerlos, que si 'ls hagués volgut li bastava per adquirirlos firmar l' escriptura de cessió y pagar los cánons corresponents. Mes tart podia comprarlos a las monjas, y ben poch li haurían costat. Tampoch vá ferho.

L' idea de adquirirlos no li ha vingut fins ara qu' están en poder de particulars, quan lo mateix Ajun-

tament ha consentit que anés augmentant lo seu valor en renda fins arribar al lloguer enorme de 24,000 duros anuals. Ara es l'ocasió més oportuna de comprarlos.

S'ha fet la valoració a 14'50 pessetas lo pam quadrat (juna bicoca!); però 'ls propietaris, en un rasgo de generositat fins s'avenen a cedirlos a 13'50 pessetas, ascendint l'import del conjunt a uns 400 mil duros mal contats.

De segur que no faltará regidor que digui:—Y bé ¿qué son 400,000 duros per la Pubilla?

Pero no es aixó encare lo més important.

Lo mercat de la Boqueria, segons lo plan de reforma aprobat per l'Ajuntament, está destinat a desaparèixer. Se troba englobat en una de las grans vias trassadas per Cerdá, de tal modo qu'encare que la reforma no s'realisès en totes las sevas parts, tal com va projectarla 'l senyor Baixeras, es impossible prescindir de la gran-via transversal que vá desde l'Ensanxe de la Esqueria al Saló de Sant Joan. Y aquesta gran-via travessa pel mitj lo solar de Jerusalem, quedant d'ell una gran part destinada a terreno viable.

De manera que 'ls regidors, que no poden ignorarho, pretenen pagar a 13'50 pessetas lo pam, uns terrenos que no ho valen de bon tros, y qu'encare que ho valguessen, sempre sería menester descontarne la superfície destinada a via pública. Y pretenen adquirirlos al objecte de aixamplar un

LO CAP DE COLLA

Trajo de gala que estrenará la comitiva, 'l día dels Jochs Florals.

mercat, condemnat a desaparèixer, segons projectes de reforma, qual aprovació está en peu.

¿Quin interés tan poderós pot moure 'ls en aquest negoci?

Qui ho sáiga que ho diga.

Nosaltres ho ignorém, per mes que 'ns sembla presumirho.

S'han fet tants cistells en aquella santa casa, que no té res d'extrany que hi haja qui estigui sempre a punt de fer un cove.

Pero nosaltres procuraré estar a la mira fins a veure de que l'omplan aqueix cove, si de melons ó de naps.

P. DEL O.

RIFADAS

MUNICIPALS

Novela històrica barcelonina, en varios capítuls.

I

Los vehíns de la ciutat condal menjavan la carn cara y dolenta.

Pero....

II

Un día s'reuniren uns quants concejals de bons sentiments y miras elevadas, y s'posaren a rumiar l'assumpto.

—Aixó no pot anar—va dir un.

—¿Qu'és aixó?

—Alló; lo de la carn. Es una vergonya que 'ls pobres barcelonins paguin las piltrafas a pes d'or y las pallaringas a pes de plata. S'ha de fer algo per evitarho.

—Trobo—observá un edil, que sol distingirse per las sevas ocurrencias—que si 'ls nostres administrats no volen pagar la carn cara, fácilment poden conseguirho.

¡PIM! ¡POM! ¡PUM!

—Vaig pel guerrero.
—Tirali fort.

¿Ahont apuntas?
—Jo, sempre al cor.

—¿Cóm?
—Quedantla á deure.
—Parlém de serio—va dir el qui havia iniciat la cosa:—l' alimentació del home...
—Y de la dona—murmurá un altre.
—L' alimentació del home y de la dona es un article de primera necessitat, y en aquests reglóns no s' hi juga. ¿No son de parer que l' Ajuntament vé obligat á fer alguna cosa?—

Deu ó dotze veus varen respondre:
—¡Sí!

III

¿Qué farém? ¿qué dirém? ¿á quins medis ha d' acudir-se pera matar l' explotació de que 'l públich es víctima?

Fusellar uns quants carnicers, encare que potser seria just, no serviria de res; tots los regidors hi estavan conformes.

Autorisar la venda de carn de burro, hauria sigut tal vegada origen d'una guerra civil en lo mateix seno del municipi.

—¿Qué fer, donchs?

Un concejal va donarse un cop al front... y al moment va sentirse soroll de carabassa.

—¡Tinch una idea!

—¡Vinga!—digueren los altres, ab un ayre d' incredulitat, que casi ningú dissimulava:—Veyém-la aquesta idea.

—¿Qué hi va que no la endavineu?

—¡Que sí!... Donar un gran banquete al Saló de Cent.

—Colocar una primera pedra á... qualsevol puesto.

—Posar un recárrech municipal á...

—¡Calléu!—exclamá l' regidor de l' idea:—sou una colla de nulitats, incapassos d' atinar en res. Lo que falta á Barcelona, lo que pot *cortar de raiz* los abusos dels traficants en carn, es...

—Menjar peix?

—Es establir un mercat de bestiar.—

Tots los regidors van fer ¡ah!, y s' quedaren ab un pam de boca oberta.

Qualsevol al véurels hauria dit que l' mercat de bestiar ja estava establert.

IV

La ex-galeria de máquinas comensá á omplirse d' obrers, encarregats de transformar aquell local y adaptarlo á las necessitats del mercat.

Fusters, mestres de casas, lampistas; alló era una Babel d' operaris laboriosos.

—¡Ah!—deyan los directores de l' obra, fregantse las mans y llensant una rialleta mefistofélica:—ve-yám si ara també menjarán la carn dolenta y cara 'ls ciutadans barcelonins.—

No s' escatimá res. Lo plan del municipi era maravellosament filantròpic: gracias al mercat, las personas menjarían d' una manera decenta, pero en justa compensació, las bestias que anessin al mercat estarían com á personas.

Reixats, abeuradors, menjadoras, aygua de Moncada, palla de primera calitat: lo mercat de bestiar prometia ser un modelo en el seu género.

Los barcelonins anavan á veure la marxa de las obras y de tant en tant exclamavan:

—¡Ara sí que s' ha acabat aixó de menjar la carn cara y dolenta!...

V

Vingué—tot vé un dia ó altre—vingué l' moment solemne de la inauguració del mercat.

Van anarhi las autoritats, se pronunciaren frasses oportunas y *levantadas*, y fins un periódich que se 'n diu LA ESQUELLA publicá un *remat* de fotografias ab varios *remats* de bens.

Tot alló anava de veras.

Tan de veras, que lo de menjar carn cara y dolenta ja 'ns semblava una cosa completament pretérita... imperfecta.

—¡Adios, piltratas!—exclamavan los barcelonins:—¡adios, pallaringas!—

Los regidors se giravan ab lo semblant inundat d' alegría, y contestavan bulliciosament.

—¡Adiós! ¡adiós!...

VI

Obert lo famós mercat de bestiar, un dia hi entraren sis bens.

Un altre dia tres badellas.

Un altre quatre moltóns.

Y un altre... mitja dotzena de ratas.

La broma costá á la ciutat una pila de diners.

Los carnicers continuaren burlantse de nosaltres.

Y l' públich va seguir pagant las piltratas á pes d' or.

VII

Epilech.

¿Cóm estava aixó de la carn, avants? Cara y dolenta.

¿Cóm está avuy? Dolenta y cara.

Consequencia:

Ab l' assumpto del mercat de bestiar, hem fet un pa com unas hostias.

A. MARCH.

L' ART Y LA NATURALES

Artista genial ha fet lo teu retrato y quants l' han vist afirman qu' es cosa sorprendent; mes art ja es impossible, son pareseut admira, aquella carn es viva, aquell retrato sent.

¡Li falta sols parlar!, tothom exclama.

¡Es l' últim mot de l' art!, lo crítich diu.

En sos puríssims ulls s' hi trasparenta

un herméu esperit.

Ens hem trobat á ca 'n Parés mirántnosel

y he quedat com 'ls altres admirat;

en ell sa llum divina

lo geni hi ha vessat;

l' artista ha sapigut doná la copia

lo que may ha tingut l' original.

Al veure qu' escoltavas, estofoda,

los elogis del públich, he volgut

fer una comparansa ben exacta

entre 'l retrato y tú.

Y he vist que tú carn y ossos

nervis, sanch, cervell y cor,

no vals ni una part centésima

de lo qu' ell val, sent sols tela y color.

A tú t' sobra 'l parlar puig dius sols bestiesas,

son apagats tos ulls que miran encantats,

ton rostre res expresa, es ton posat d' idiota,

no hi ha en ton cap senderi ni foch hi ha en ta carn.

Al fer la comparansa

no he pogut menos d' exclamar sorprés:

¡Qu' estrany que valgui tant l' obra del home

y tan poch la de Deu!

JEP DE JESUS.

TORMENT

¡Quina situació més divertida, en l' actual moment històric, la de las personas acomodadas!

Ni un dia de quietut, ni un' hora de calma, ni un minut de tranquilitat.

L' Interior els atormenta, l' Exterior els punxa, las Cubas... ¡ah! las Cubas els hi están com qui diu arrencant la pell.

Lo termómetro de la noticia puja y baixa ab una versatilitat aterradora.

Tan aviat s' enfilá á las més altas regions del optimisme com se precipita al fons del pessimisme més desesperant.

L' infortunat rentista s' planta davant de la columna mercurial... de la premsa, y acaba per fugirne ab l' ánima negra com l' interior de un tinter y l' cap com uns tres quartans.

—«Han arribat bonas noticias de l' Habana.»

—«Un *parte* de l' Habana pinta la situació molt grave.»

—«Es molt probable que l' Congrés nort-americá no reconeixi la beligerancia dels insurrectes.»

—«Lo Congrés nort-americá acaba de votar la beligerancia dels insurrectes per gran majoria.»

—«La expedició Collazo ha fracassat.»

—«Ha desembarcat *felisment* la expedició Collazo.»

¿Qué ha de fer lo pobre rentista, sino tornarse ximple... y demanar á Deu que aparti de sos llabis aquest calzer d' amargura... y procuri que 'ls valors tornin á pujar?

Devegadas, per xó, ja pujan.

Un día arriba *precipitadament* un parte telegràfic:

—«Corra molt vilit el rumor de qu' en Máximo Gomez es mort.»

—¡Ay!—exclama 'l rentista:—¡tan de bé li ha fet Déu!

Y las *Cubas* pujan mitj enter.

L' endemà:

—«Queda plenament confirmada la mort de 'n Máximo Gomez.»

Mitj enter més amunt.

Un' hora després:

—«En Máximo Gomez es viu.»

No diuen si es que ha resucitat ó qu' encare no s' ha mort may; pero interinament la bolsa, sense ficar-se en averiguacions, emprén una correguda cap avall, y 'ls valors baixan dos ó tres enters.

No poden estar vostés segurs: per tenir avuy paperots d' aquests, s' ha de ser de goma elástica.

Sóls aixís poden resistir-se ab una mica de ventatja las continuas trompadas que á la dreta y á l' esquerra está rebent el desventurat capitalista.

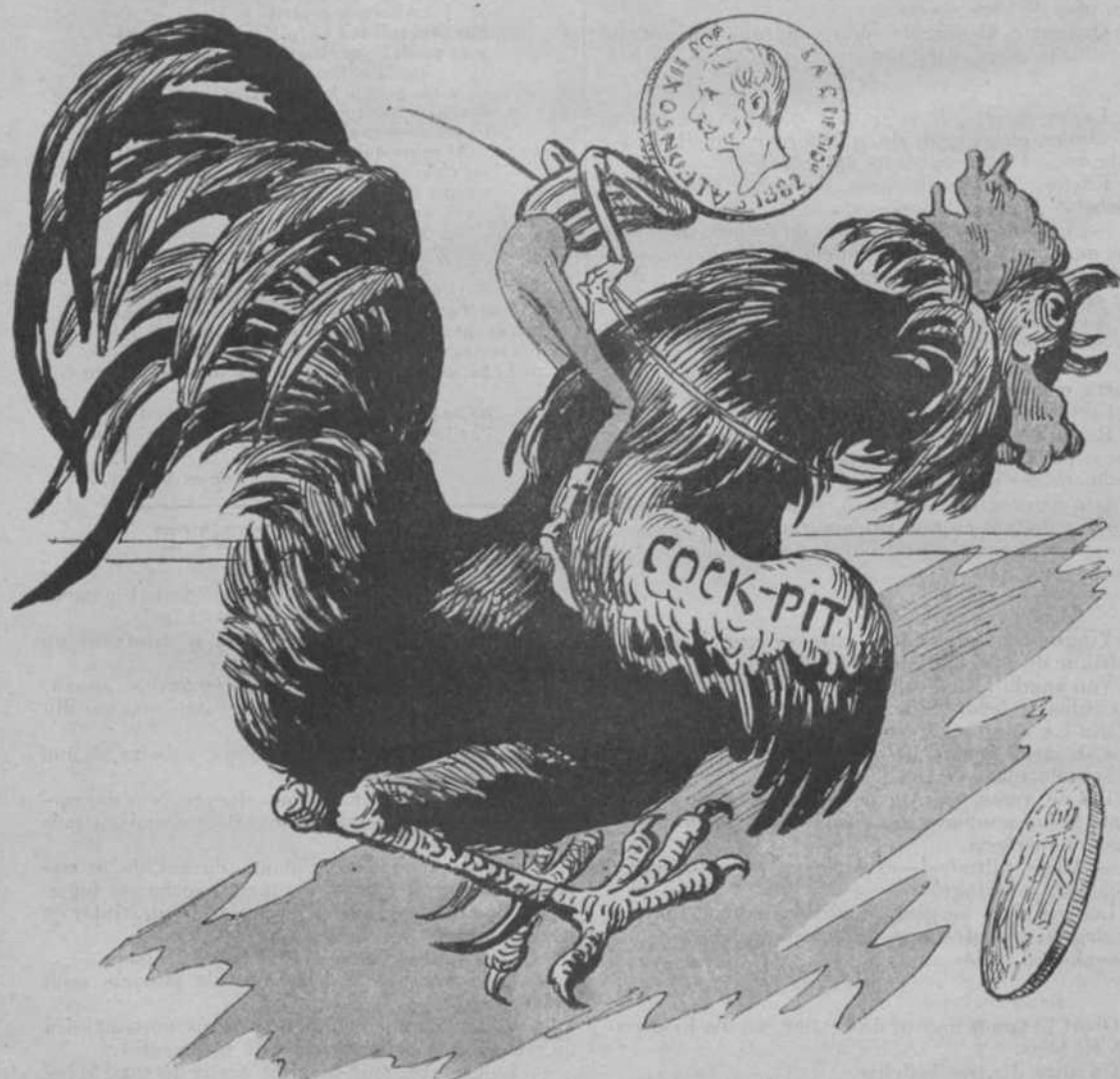
—¡Aixó no es viure!—deya un que té la *desgracia* de serho:—aixó es capás de desbaratar la naturalesa més sólida y ben conservada.

—No sigui tonto. ¿Per qué s' hi fixa tant?

—¡Ja ho diu vosté! ¿Cóm vol que no 'm fixi ab aquest constant estira-y-arroña que 'm porta continuament de l' opulencia á la miseria y viceversa?—

Y llevant un suspir bastant profundo, va anyadir:

UN' ALTRA RULETA

—Jo aposto pel negre.
—Jo pel esquat.

—Y ara cridem: ¡Visca la moralitat!

—¡Qué 'n son de felissos els pobres, que no han de pensar ab aquestas cosas!...

Va dirho... pero 'm va semblar que no n'estava ben segur.

Per lo menos, ell continúa emperat en la perjudicial tossuneria de volguer ser rich.

MATÍAS BONAPÉ.

A LA SOCIETAT «LA SEBA»

«La Asociación de ministros protestantes del Estado de Ohio, ha acordado, en señal de protesta, no consumir mas sebas prescrites de España.»

—Telegrama del 29 de Mars.—

Are ojats, los seballuts!
A l'arma tots sans tardansa,
que per moments se 'ns atansa
un conflicte dels peluts.
¿Que no sabéu lo que passa?
Si que viviu adormits!
Donchs un Estat dels Units
(per mes que sembli una guassa,
ara 'ns ix ab l'artimanya,
que, desd' avuy endavant,
ni de franch consumiran
mes sebas de las d'Espanya.
¡Alamp de Deu! Aquest despreci
que fan d' un fruyt predilecte
que tots hi portém afecte
no 's pot admétre per neci.
Y crech que no hem d'estar mols
quan nostre honor va per terra.
Ans qu' aixó primer la guerra
ab tots los seus cts y uts.
No permetém qu' uns greixosos,
ab visos de tocinyre
fassin públich un desayre
de lo qu' estém tan gelosos.
¡A l'arma, donchs, companye meus!
Deixém que vagui la ploma
y aném tots á fé un punt d' home
contra aquests galifardeus.
Ja que 'l govern espanyol
te la sanch feta una gleba
demostrémlos que LA SEBA
fa posá á rotllo á qui vol.

MARCH-MARTORI.

Ab lo toch de alaluya comensa la temporada de primavera. Los teatros s' animan y las empresas se disputan lo favor del públich. Durant la presentsenmana se registran las novedades que van á continuació.

PRINCIPAL

Reaparició de la companyia de la Tubau, artísticament divorciada de 'n Mario.

Per comensar, ha presentat tres de las obras de son repertori predilecte: *La esfinge*, de Feuillet; *Nieves*, de Palencia, y *Los Vengadores*, de Sellés. Indúil consignar ha trobat la Tubau los aplausos que ab justicia li prodigan sos constants admiradors.

Dimecres se efectuá 'l primer estreno, recayent en l'obra de Gaspar *La eterna cuestión*, de la cual no puch parlar avuy, reservantme ferho la senmana próxima.

LICEO

Pocas vegadas havia comensat la serie de representacions ab una obra nova: l'empresa mereix un aplauso pel seu desprendiment, y 'l mereix també 'l mestre Campanini, per l'activitat ab que ha dirigit los ensaigs. L'obra

¿SERA CERT?

—Senyor Galindo ¿es vritat lo que per qui s' enrahona?

—¿Qué?—Que diu que 'l fan barber del bisbat de Barcelona...

estrenada es la *Manon Lescaut* de Puccini, compositor italiá de l'última fornada, company y émulo de 'n Mascagni, de 'n Leoncavallo y altres autors que pugnan per restaurar l'art lirich de la bella Italia.

Abarcant l'obra en conjunt, es inqüestionable que la perjudica la *Manon Lescaut* de Massenet, tan original, tan primorosa, tan depurada y sobre tot tan impregnada de sabor d' época. Encare que 'l desenvolup del libre es distint, son iguals los tres principals personatjes, y aquests qu' en l'obra francesa tenen tant caràcter, en l'italiana apareixen algun tant desnaturalisats. Aixís la Manon y 'l caballer des Grieux, en la major part de la partitura son dos romántichs en tota l'extensió de la paraula, fentlos semblar encare mes lo quadro escénich ahont se desarrolla la seva passió fogosa. L'obra del abat Prevost es mes plerera y está exenta de aquestas enérgicas vibracions del sentiment. L'amor de Manon y 'l caballer es mes carnal qu' espiritual, mes elegant que desbordat. Aixís, donchs, hi ha que confessar que Massenet va entendre millor lo libre, assimilantse admirablement lo caràcter de la novela.

No per aixó es despreciable lo treball artístich de 'n Puc-

ciní. Lo compositor italià té facilitat, instint escènich, es fogós, y encare que algun tant inflat y redundant, sab trobar sovint los efectes que mouen al públich. Alguna desigualtat se nota en la partitura y mes de una vulgaritat, que per cert lluny de recatalla la fa retronar pels instruments mes ruidosos, fent gala en això y en certes brusques orquestals de una desprecupació sorprendent.

Així y tot l'obra, desde la primera nit, no solament passa sino que agrada y tot a una bona part del auditori, aplaudintse las pesses culminants, y demanantse la repetició de una delicada romansa del segon acte, de un fragment d'orquestra que segueix al ball y del intermezzo que precedeix al acte tercer. Dels diversos duos de soprano y tenor que constitueixen casi tota l'obra, se'n figura qu'és un dels mes inspirats el del ters acte, en l'escena de la presó.

En l'execució sobresortí la Tetrassini, la qual posa totes sas facultats, que son inagotables, al servey de la interpretació de un tipo que s'ha pres ab tot lo carinyo de qu'és capàs. Ella sola salvaria l'èxit. En Moretti canta ab molta correcció, y s'ha aplaudir ab justicia. Bé la Carotini, en Fornari y en Borelli: los coros al seu punt y l'orquestra broda la partitura y obeint la vigorosa y segura batuta del mestre Campanini, que desde l'última vegada que vá ser al Liceo, ha donat un pas de gegant en sa difícil carrera. Dirigit la Monó sembla un general. Vaja que si ell se troba en lo lloch de'n Baratieri, lo qu'és el negus Menelik no'l derrota.

NOVEDATS

Família y patria, epissodi drau. átich en tres actes y cinch quadros, es una obra de circumstancias, de sabor patriòtic, plena de bona intenció... y res mes.

La nit de l'estreno van ocorre escenas desagradables que per cert no podia motivar l'obra, y qu'és de creure que algú havia preparat al objecte de donar una mostra del seu especial patriotisme. Vaja que allò de cridar «¡Viva Maceo!» y «¡Muera España!» en un teatro de Barcelona, únicament pot ferho qui haja perdut lo sanderi.

Las autoritats van agafar a dos del supostos alborotadors y pel jutjat se instrueixen las corresponents diligencias criminals.

Passem, donchs, ratlla y no'n recordem mes de un aconeximent, quals promotors han merescut la general censura, sense que hajan perjudicat poch ni molt l'èxit purament circumstancial del epissodi dramàtic del senyor Martínez Sanz.

Demà dissapte, á benefici de la Sra Mena, estreno del melodrama del Sr. Moreno Gil, titulat *La pescadora de Arenys*.

No hi ha que olvidar que'l Sr. Moreno Gil es l'autor de *La portera de la fábrica* y altres celebradas obras del mateix género.

Diumenye, en lo concert de la societat d'Euterpe, quan o coro havia comensat l'interpretació de *Lo sopar dels apòstols* de Wagner, que constituïa l'última part del programa, lo mestre Goula (fill) suffri un síncope, que li impedi continuar dirigint. Tot lo públich mostrá per ell las més vivas simpatías y nosaltres desitjém de tot cor que l'accident no tingui conseqüencias.

EN LOS DEMÉS TEATROS

A Romea han comensat los fensais del nou drama de'n Guimerá: *La festa del blat*.

La companyia infantil de'n Bosch que continúa possessionada del Tivoli las ha empresas ab l'obra de aparato: *La vuelta al mundo*, mentres prepara la sarsuela *Cádiz*.

Al teatro de Catalunya ha reaparegut en Frégoli. De gentada no'n vulguin mes. Ab sas excursions á América, l'famos transformista no ha perdut ni la ven, ni la flexibilitat, ni aquella facilitat portentosa ab que en un instant cambia de tipo, representant ell sol tots los personatjes de una obra. De aplausos no'n vulguin mes. Y com siga que ha aumentat son repertori ab algunas novas produccions, es presumible que's contarán per plens á vessar totes las funcions que dongui.

Al Teatro Gran-via res de nou. Es á dir si: pel dimecres estava anunciada la representació de la ópera *Marta*.

Un altre dia'n parlarém.

N N N

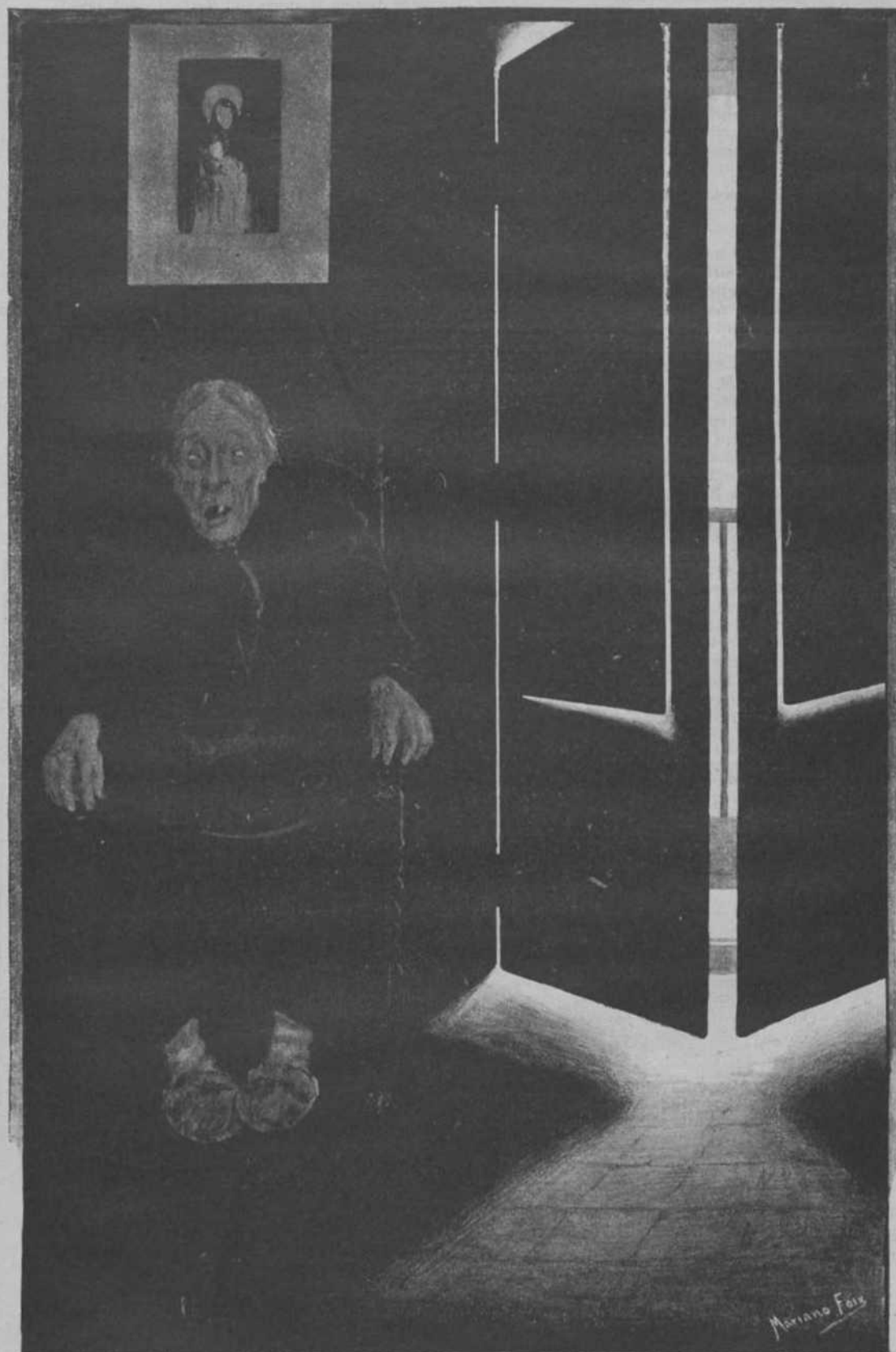
PRO PATRIA

Camí del port van passant
ab el macuto á l'esquena,
sense el vestit violat
ab que la vista s'alegra,
sense las armas al coll
que'l bellich esprit despertan,
sense cap música a prop
que don'coratge y engresca.
Van vestits de color gris,
la mirada fixa en terra,
groch y afinat lo semblant
y enrogidas las parpellas.
Van passant sense soroll
pero depressa, depressa,
ab la apagada remor
del trepitj sobre las pedras,
igual qu'un remat de xays
igual qu'un remat d'ovellas.
Entala la llum del sol
una boyra ploramera
que tenyeix el cel de plom
omplint los ulls de tristesa.
Ans de surtir del quartel
els han servit la minestra
y'ls han dat talls y vi bó
com si estessin en capella.
Ha vingut l'Ajuntament
á dur'la tabaco y monedas.
Ha vingut un general
y'ls ha parlat de la guerra
y de la patria en perill,
y de lloré y recompensas,
y'ls han abraçat plorant
pares, germans y promesas;
els uns els davan consells,
altres els davan pessetas,
quina'ls entregav. l'cor,
quina un mocador de seda,
que al qui á la mort va de dret
pron que'l miman y'l contemplan.

Fan via camí del port
hont el baixell balandreja,
ben guarnit de gallardets
com en dias de gran festa.
Frente al Palau del Bisbat
la tropa fa un punt d'espera.
Tot el poble's descubreix
al obrirse una finestra,
y una mà ab un quant morat
moventse de esquerra á dreta
reparteix benediccions
y s'enretira ab prestesa.
Que'l tribut es molt mesquí
per un Príncep de la Iglesia
diuen els murmuradors
que ni las mitras respectan;
quan'l clero's mor de fam
y's van tancant las capellas,
y's venen tots els convents
y las joyas s'enenganan,
per sostindre'l gasto inmens
que causa á Espanya la guerra;
quan cap á Cuba se'n van
cedint als pobres sas rendas
els freres treballadors
y las sensibles monjetas!...

Camí del port van passant
atapatits d'indulgencias,
disposats tots á morir
sota'la plecha de la bandera.
No ploréu, ls que marxéu,
per las donas y promesas,
que mentres visca'l rector
las consolará en sas penas,
no ploréu, ls que us quedéu,
pe'ls quins marxán á la guerra,
que esguerrats podrán captar
á ls portades de la Iglesia.

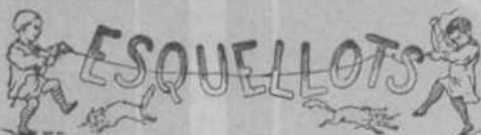
PAGINAS MODERNAS (per MARIANO FOIX.)

¡Pobreta avia!

Y segueixen camí avall
fins que en la boyra s' internan
igual qu' un remat de xays,
igual qu' un remat d' ovellas.

FOLLET.

Avís als nostres lectors: ¡OJO! a l' última plana del present número.

La Junta de vocals associats de consums s' ha de formar per medi de sorteig. Així ho diu la llei.

Donchs perquè vejin fins a quin punt la sort es capritxosa, entre las dos personas que s' havian de sortejar per cada grup, en casi tots ells hi figura un regidor.

Exemples. — Propietaris majors contribuyents: D. Miquel Garcia y D. *Bernardí Martorell*, ex-regidor.

Propietaris mitjans contribuyents: D. Demetri Solà y D. *Tomàs de A. Coll*, ex-regidor.

Propietaris infims contribuyents: D. Joseph Gironella y D. *Francisco Mascaró*, ex-regidor.

Metjes: D. Ramón Elias de Molins y D. *Joseph Montero*, ex-regidor.

Fondistas: D. Marcelino Soler y D. *Joseph Serra y Mir*, ex-regidor.

Forners y tractants en cereals: D. Joseph M.ª Carreras y D. *Pau Coll*, ex-regidor.

Magatzemistas d' oli: D. Francisco Franci y don *Manuel Porcar*, ex-arcade.

Enginyers, arquitectos y mestres d' obras: Don Joan Casado y D. *Ramón Soriano*, ex-regidor.

Podríam allargar molt més la llista sino ab ex-regidors ab personas que contribuïen a ferlos... es a dir: ab individus de l' olla ó del *tupí*... com vulguin.

Als ex-regidors que han surtit designats en un sol sorteig, perquè vegin que 'ls estimo, vaig a favor-los ab un bon consell.

A son degut temps fassin una vaca per adquirir ux bitllet de la rifa de Nadal, y com la sort continuí hi mostran's tan propicia, no ho duptin pas, treuran la grossa.

Una bona noticia:

Los forners se proposan pujar lo preu del pá, cinch céntims per cada tres lliuras.

Comentari de un tanoca:

—Bé, que 'l pugin, tant me fa...

Qui no pugui menjar pá,

aixó ray, que menjí coca.

Assegura 'l *Diari de Barcelona* que a consecuencia de las últimas inspecciones realizadas pels fiscals municipals ha deixat d' expendre's xocolate colorat per medi dels óxits de ferro.

No deixarán de sentirho molts dels lectors del *Brusi*, company inseparable del xocolate del mati. Quants d' ells prenen xocolate ferruginós se sentian degudament reforsats pera digerir las homilias del Sr. Suarez Brabo y las elucubracions de D. Teodoro Baró!

En una de las últimas sessions del Ajuntament va quedar sobre la taula un dictámen curiós.

Se tracta de subvencionar a l' escriptora católica D.ª Antonia Rodríguez de Ureta, per atendre als gastos de una Historia del Beato Joseph Oriol.

Varias vegadas hi estat a punt de ocupar-me de aquesta escriptora de qual sinceritat católica m' fa duptar l' apassionament ab que escriu y l' exageració ab que fa vibrar la nota ultramontana.

Dos consideracions m' han detingut fins ara: primera la de tractarse de una senyora. Y segona: la de tenir que acudir a Filipinas en busca de certs datos y antecedents.

Mes avuy que s' presenta als senyors de la Casa gran, en demanda de una subvenció metálica, crech molt oportú que 'ls regidors la envihin ab la seva historia del Beato Joseph Oriol a la iglesia del Pi ahont se venera la imatge del taumaturgo barcelonés.

Allá podrà trobar lo que a la Casa gran no poden darli.

Res li costará al Beato Oriol repetir aquell portentós miracle que va realisar en vida, convertint los talls de rave en unsas de perruca.

Sigui creyent la fervorosa Sra. de Ureta, y sobre tot no olvidi que així com en mans del Beato Oriol los raves se tornavan diners, en mans de nostres regidors los diners se tornan raves... fregits.

Un nou candidat a la moixiganga *noticiariesca*.

Tot just lo Sr. Mané y Flaquer s' esquitlla d' entre las mans del Sr. Peris Mencheta, ja s' figura tenirne un' altre de disponible. Es veritat que, per efecte, sens dupte, del escarment rebut, aquesta vegada procedeix ab mes cautela adoptant una forma menos bullanguera.

Jutjin vostés mateixos:

«Gran número de abogados de este Colegio (son sas paraulas) tratan de tributar un obsequio al eminente jurisconsulto catalán Sr. Durán y Bas, con motivo de sus bodas de oro en el ejercicio de su profesión.»

Me sembla que aquesta vegada la barca valenciana tampoch agafará peix, ni que reclami l' ausili de tot lo Colegi de advocats en massa.

Deixis D. Francisco de bodas d' or, y si de totas maneres vol celebrar-ne, celebri las sevas, encare que no siguin d' or sino de calderilla.

Celebri las sevas bodas ab *les aguiletes*.

Ara vegin perquè havian de agafarlo!

Total perquè al passar per davant de una tocineria del carrer de Girona, vá emportarse'n un cap de porch que hi havia penjat de cara al carrer.

¡Pobre xicot!...

Ja cal que l' advocat que s' encarregui de la seva defensa no s' olvidi de invocar una circumstancia atenuant que si tant m' apuran fins pot convertir-se en eximent.

—Lo meu patrocinat—podrá dir—lluny de cometre un furt, vá obrar per patriotisme. La seva intenció no era endurse'n un cap de porch, sino un cap de *yankée*, que ab la seva sola presència estava insultant al públich. Per haver obehit a un impuls irresistibile, y per la intenció patriótica del seu acte, demano la seva absolució.»

Per extranyesas a l' Abisinia.

En l' exércit del rey Menelik, un ras es un capitá general.

Aquí, un soldat ras es un caloyo.

En cambi del governador de un poble fortificat ne diuen un *balam barras*.

Aquí 'ls governadors de *barras* no se 'n diuen; pero 'n son, sobre tot durant los períodes electorals.

Un dels pretendents a l'acta de Diputat a Corts pel districte de las Aforas es lo famós Feliu Martí, ex-calde de la vila de Gracia.

Deixará Gracia de ser *graciosa* si no li adjudica la séva representació.

Espanya está passant avuy moments molt crítichs y dolorosos. En lo Congrès per forsa hi han de tenir lloch escenas tristíssimas. ¿Per qué, donchs, no ha de procurarse a tota costa mitigar lo caràcter melodramàtic, tal vegada tràgich de las funcions parlamentarias?

Entre mitj de tants barrets ab glassa, diguin: ¿no hi estaria bé un bon barret de riallas?

Cosas d' Espanya.

La Creu roja de Barcelona acorda adquirir un filtre Chamberland ab l' idea de destinarlo als valents soldats de Cuba, que moltes vegadas contrehen malalties, per veure's obligats a consumir ayguas corrompudas.

Y com aquí no 's fabrica aquest aparato l' envian a buscar al extranger.

Acuden, en tant, al Ministre de Hisenda, en demanda de que se 'ls dispensi del abono dels drets arancelaris.

Contestació del ministre:—No pot ser.

Resultat: que si la Creu roja ha volgut socorre als soldats de Cuba, ab un filtre Chamberland, no ha

tingut mes remey que abonar en la frontera 120 pesetas per drets de Aduana.

Quina llástima que l' Aparato Chamberland tant apropiat per filtrar ayguas corrompudas no pugui aplicarse a filtrar lo patriotisme dels ministres espanyols!...

¡Oh escena deliciosa!...

¿Y no hi haurá cap de aquests autors de sarsueles per horas que no s' apressuri a aprofitarla?

L' amant, ó sigui 'l tenor cómic, concentra ab la tiple, que á la nit, completament á las foscas, entrará á casa seva, penetrará al seu quarto y la raptará. Sellan aquesta trama ab un jurament d' amor.

Mutació.

Es negra nit. Lo tenor penetra en la casa del seu adorat torment per una finestra baixa.

Gran nocturno á cárrech de l' orquesta. Al lluny se sent la veu gangosa del sereno.

Surt l' amant ab un bulto blanch als brassos, salta la finestra y preludia un' aria en la qual canta victòria. Apareix la lluna, batent de plé á plé sobre 'l rostret de la raptada, la qual fins llavors s' ha tingut quieta.

¡Horror! ... La raptada no es la tiple, sino la característica: no es la novia sino la sogra.

Lo tenor cómic cau en basca. Y baixa 'l teló, entre 'ls aplausos del públich.

Aquest fet tan *sarsuable* ha ocorregut en un poble de Andalusia.

E si non é vero... pitjor pels que podent-ne fer una obreta del género xich, se contentan fentne una noticia de periódich, renunciant a percibir los drets de representació.

Ab molta rabó diuhen que de lo sublim á lo ridícul no hi vá mes que un pas.

Res mes sublim que las ideas poéticas del colós de la poesia del sigle XIX, de Victor Hugo. Y no obstant...

—¡Abaco el ayuntamiento
—¡Viva el terreno neutral!

—¡No queremos empedrados
en nuestra plassa Royal!

LA GRAN RIFADA

Compan la carn bona,
la envian als altres...

y las pallaringas
quedan per nosaltres.

En fi, llegeixin aquest parell de anécdotes qu'espigolo en la premsa de París.

Un dia 'l gran poeta entussiasmat per l' éxit colossal que havia obtingut una de las sévas obras gracias al talent extraordinari del actor Bataille, vá escriureli una carta encomiástica en la qual s' li llegia la següent frasse:

«Vostre nom, desde abir á la nit, no es pas *Bata-lla* sino *Victoria*.»

L' actor, qu' era un gat dels frares, li vá respondre punt en blanc:

«Mestre, m' havéu de dispensar si 'ns adverteixo que de *Victoria* se 'n diu la cambrera de casa... no ho.»

Un dia un tal Tapie, advocat y actualment procurador de la República, vá enviar al mateix Víctor Hugo un tomo de poesías. L' autor del *Ruy Blas* molt benévol y carinyós ab los principiants, li vá donar las gracias del envío ab una carta, encomiant lo talent poétich del jove Tapie.

«Jove—li deya—sobre 'l vostre front brilla una flama.»

La frasse vá fer farrolla, y durant molt temps tots los amichs de Mr. Tapie li feyan la mateixa broma. Acostantli 'l cigarro al front, li deyan:

—A veure, noy: deixam encendre.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Sa-la-man-qui-na.

XARADA

I

Argument per un sainete que podria titularse L' UNGÜENT MARAVELLÓS Ó DESAPARICIÓ DE UNA CRIADA.

La escena representa una farmacia;
l' acció passa per 'llá hu mitj dematí.

Personas: una raspa, una senyora
y el dependent que está empleat allí.

Aquest que 's pensa sé un segon *Tenorio*
y té mes pretensions que vinticinch
está molt enfeynat fent unas píldoras:
al punt s' obra la porta y se sent juineh.

Es la raspa que *tres* de la senyora
l'encarrech de comprarne cert unguent.
Lo dependent al acte pert l'oremus
y hasta lo que entre mans té en 'quell moment.
Al cap de pochis minuts entre ells sostenen
lo diálech següent.... ó un per l'istil:
—Créguim, *cinch quarta* per vosté faria
tota mena d'ungüents.

—¡Ay, qu' es tranquil!

—Li dich de veras.

—*Quart* si 'l que á mí 'm falta
vosté no me 'l pot dar ni me 'l pot fer.
—Ah tonta....! (diu tocantli la barbeta.)
—Uy! quina pudó fá de no sé qué;
donguim l'unguent aquest.

—Ara reparo
que s' ha de fer perque.... no n' hi ha de fet,
y mentres jo li faig vosté pot seure
Fassi 'l favor d' entrar al salonet.
Lo gran *dos-quarta* pena l'acompanya
dihentli:—Jo l'estimo... sols estém...
pregantli que l'unguent ajudi á ferli
perqué será milló aixís el cold-crem.

Al cap de poch arriba la senyora
buscant á la criada; no la veu;
la botiga está sola y sense *dugas*
va cap al salonet y.... ¡llamp de Deu!
surt corrents al carrer cridant ¡socorro!
¡socorro! ¡ausili! ¡lladres!.... y al moment
com si s' tractés d' alguna gran desgracia
tot lo vehinat se posa en moviment.

Xiulets, corridas, donas esbaradas,

LO DEL DIA

—Mira, Rosa, desde avuy no portis may més to-
cino. Veig que la carn de *yankée* es molt dolenta.

gossos que fugen, un municipal,
veus de jahont es el foch?... y la senyora
alli al carrer cridant ¡A cal *total*!

La gent hi acut; registran desseguida
sense veure ni fum, ni foch.... ni res....
no mes hi ha 'l dependent qu' está fent pildoras
pro qu' está de vergonya tot *encés*.

L'epilech ja 's veu prou; bullit pel barri,
un dependent faltat d'educació,
la senyora que pert la seva raspa
y una raspa que pert.... lo que se jo.

J. STABAMSA.

II

Prima-segona-tercera,
dos-segona la Total
segona-tercera-quarta
quart-hu-terça de un fanal.

JUAN B. MIRÓ.

ENDAVINALLA

Entremitj d'armas m'estich
vaig perseguint á tothom
y sens espantar al vulgo
vaig al davant de la Mort.
Apa, pensa una estoneta
y digas aviat qui soch.

D. S. VILAFRANCA.

TRENCA-CLOSCAS

AMALIA DECLA

REUS

Formar ab aquestas lletres lo titol de un conegut drama
catalá.

S. ROCH.

BALDUF NUMERICA

3 6 9	En lo mar.
9 4 9	Adverbi de temps.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 8 3	home.
7 5 1 5 4 8 6 3	"
7 5 7 8 2 8 9	dona.
7 8 4 8 2 9	"
7 2 9 4 9	"
2 3 2 9	"
9 6 3	"
1 5	"
3	"

J. R. NITU DE TARRAGONA.

TRIANGUL

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal, nom de dona.—Se-
gona: idem.—Tercera: pronóm.—Quarta: nota musical.—
Quinta: vocal.

J. SARELLUSAC.

GEROGLIFICH

×
ITITI
LI
D. I

J. GENÍS LLONCH.

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

«COLECCIÓN DIAMANTE»

Biblioteca que publica la casa Lopez.

Autors que fins avuy figuren en la «Colecció.»

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCIÓN DIAMANTE

(EDICIÓN LÓPEZ)

Van publicados

Temas

- 1.º *Campoamor*: Doloras, 1.ª serie.
- 2.º — Id. — Doloras, 2.ª serie.
- 3.º — Id. — Humoradas y Cantares
- 4.º — Id. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
- 5.º — Id. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
- 6.º — Id. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
- 7.º — Id. — Colón, poema.
- 8.º — Id. — El drama universal, tomo 1.º
- 9.º — Id. — El drama universal, tomo 2.º
10. — Id. — El licenciado Torralba.
11. — Id. — Poesías y fábulas, 1.ª serie.
12. — Id. — Poesías y fábulas, 2.ª serie.
13. *E. Pérez Escribá*: Fortuna, historia de un perro agradecido.
14. *A. Lasso de la Vega*: Rayos de luz.
15. *Federico Urrecha*: Siguiendo al muerto.
16. *A. Pérez Nieva*: Los humildes.
17. *Salvador Rueda*: El gusano de luz.
18. *Sinesio Delgado*: Lluvia menuda.
19. *Carlos Frontaura*: Gente de Madrid
20. *Miguel Melgosa*: Un viaje a los infiernos.
21. *A. Sánchez Pérez*: Botones de muestra.
22. *José M. Matheu*: ¡Rataplán! (cuentos).
23. *Teodoro Guerrero*: Gritos del alma, (Desahogos en prosa).
24. *Tomás Luceño*: Romances y otros excesos.
25. *L. Ruiz Contreras*: Palabras y plumas.
26. *Ricardo Sepúlveda*: Sol y sombra, prosa y verso.
27. *José López Silva*: Migajas.
28. *F. Pi y Margall*: Trabajos sueltos (Amadeo de Saboya.—Juan de Mariana.—D. Juan Tenorio).
29. *Emilia Pardo Bazán*: Arco iris (cuentos).
30. *E. Rodríguez Solís*: La mujer, el hombre y el amor.
31. *M. Matosés (Corzuelo)*: ¡Aleluyas finas!
32. *Emilia Pardo Bazán*: Por la España pintoresca (viajes).
33. *Antonio Flores*: Doce españoles de brocha gorda.
34. *José Estremera*: Fábulas.
35. *Emilia Pardo Bazán*: Novelas cortas.
36. *Emilio Fernández Vaamonde*: Cuentos amorosos.
37. *Emilia Pardo Bazán*: Hombres y mujeres de antaño (semlanzas).

Precio de cada tomo 2 reales

HABLAR BIEN FRANCÉS

En ocho días y sin maestro se aprende la verdadera pronunciación, según las reglas de la Academia francesa.

NOVÍSIMO MÉTODO POR J. COSTE

Precio 2 pesetas.

ADVERTENCIA

Queda acabada l' impressió de

DOTZENA DE FRARE

OBRA PÓSTUMA DE

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

Colecció de qüentos, ilustrats

PER M. MOLINE

La próxima semana fixarem lo dia de la sortida d' aquest interessant llibre.

Los corresponsals que no tingan fet lo pedido, no deixin de ferlo sens pèrdua de temps, si volen rebre l' obra aixís que surti.

Preu 2 pessetas.

LOS ESTADOS UNIDOS CONTRA ESPAÑA

por UN OPTIMISTA.

Precio 1 peseta.

LEY ELECTORAL PARA DIPUTADOS A CORTES

Un tomo tela Ptas. 2.

PENSAMENTS EN VERS

ORIGINALS DE ALBERT LLANAS AB IL·L·STRACIONS

DE Modest Urgell.

Preu 2 rals.

Novetat

Alfonso Daudet

ROJAS

POESÍAS
PER JOAQUIM ROIG
Ptas. 1'50

ROSA Y NINITA

Precio Ptas. 3'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No responem d' extravios, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CONCURS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

¿De qui es aquest ull?

Una de las parts que més caràcter donan a la fisonomia es l'ull, y encara que n'hi ha molts que se semblan, cada individu té en els seus algo que 'ls diferencia dels altres. Pot, donchs, soment l'ull a un exàmen perspiciós, averiguarse a quina cara correspon.

Lo que figura en aquesta pàgina perteneix a una persona molt coneguda.

¿Qui es?

LA ESQUELLA invita als seus lectors a respondre a aquesta pregunta, y obra un concurs ab las següents bases:

- 1.ª Cada una de las primeras *cinch centas* personas que ho endavinin, tindrà dret a un *regalo*, consistent en una novela que val 2 pessetas.
- 2.ª Lo qui vulga pendre part en el concurs, omplirà lo *butlletí* que va al peu d'aquesta pàgina, posanthi 'l seu nom y apellidos y 'l nom de la persona a qui, segons ell, perteneix l'ull.
- 3.ª Tallat lo *butlletí*, haurà d'entregarse en l' Administració de **LA ESQUELLA**, Rambla del Mitj, 20.
- 4.ª En l' Administració hi posarán lo número d' ordre que li correspongui, y donarán al interessat un resguart ab lo mateix número.
- 5.ª Al publicarse la *solució* en **LA ESQUELLA** de la senmana pròxima, los que hajan acertat el nom passarán a recullir lo regalo, mediant la presentació del resguart.
- 6.ª Si 'ls qu' endavinan lo nom son més de 500, los que passin d' aquest número no tindrán dret al regalo.

RESPOSTA

D.

opina que aquest ull es de

Barcelona Abril de 1896.

Núm.

ADVERTENCIAS

Evitense raspaduras y esmeñas.

Las *respostas* han d' entregarse en la Administració de **La Esquilla** avants de las 10 de la nit del dimecres 15 del corrent Abril.

Pera evitar las complicacions que aixó portaria, no s' admeten *respostas* pèl correu. Los lectors de fora de Barcelona que desitjin pendre part en el concurs, s' han de valdre d' algú d' aquí que s' encarregui de cumplir las condicions establertas.